

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 327/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 50/06 a jeho rozsudkom zo 14. septembra 2007 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/83/08 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2008 doručená sťažnosť M. A. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 50/06 a jeho rozsudkom zo 14. septembra 2007 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/83/08 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2008.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa na okresnom súde domáhala proti odporcovi, za účasti vedľajšieho účastníka, zaplata 173 419 Sk z titulu *„porušenia odporcu pri jej zastúpení, keď nepodal návrh na začatie konania i proti neplatnosti výpovede“*.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 12 C 50/06-120 zo 14. septembra 2007, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom č. k. 17 Co/83/08-170 zo 16. apríla 2008 potvrdil rozsudok okresného súdu. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 30. mája 2008.

Sťažovateľka poukázala na dôvody rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil, a uviedla, že jej *„právny zástupca napriek požiadavke o popretie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a to i výpoveďou i následným okamžitým skončením pracovného pomeru, bola poškodená tým, že právny zástupca neplatnosť výpovede žalobou nenapadol a napadol len neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým spôsobom, po tom ako ju poučil, že druhý právny úkon ruší prvý a teda, že neplatnú výpoveď nie je potrebné žalovať ...“*

Napriek týmto skutočnostiam Okresný súd vo Zvolene, napriek tomu, že zistil, že advokát mal vedomosť o výpovedi, proti tejto mohol riadne a včas podať žalobu, ako i skutočnosti, že v spore č. j. 5 C - 131/03 - 76 domáhal sa právny zástupca v petite vyslovenia rozhodnutia, že pracovný pomer naďalej trvá, zamietol žalobný návrh s poukazaním, že právny zástupca nedopustil sa žiadneho porušenia z dôvodu, že výpoveď nemusel žalovať, preto že v pracovnom pomere platí, že neskorší právny úkon ruší skorší. ...“

O odvolaní rozhodoval porušovateľ na druhom mieste a napriek predloženým písomným dôkazom po odvolaní rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu vo Zvolene

potvrdil. Urobil tak z odôvodnením, že sťažovateľka splnomocnila právneho zástupcu len na podanie žaloby o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Neprihliadol na to, že plnú moc robila pracovníčka advokátskej kancelárie a nie sťažovateľka. Odvolací súd už vôbec sa nezaoberal právnym záverom prvostupňového súdu, podľa ktorého vo veci tento rozhodol a to, že podľa neho neskorší právny úkon ruší skorší. Porušovateľ na druhom mieste bez akéhokoľvek vykonania dôkazu vyslovil záver, že všetko nasvedčuje tomu, že právny zástupca jej poskytol poučenie v tom smere, že je potrebné podať žalobu aj o určenie neplatnosti výpovede, lebo že inak jej pracovný pomer zanikne. ...

Tento skutočnosti odporuje domáhanie sa právneho zástupcu v spore č. j. 5 C 131/03 - 76 vydania rozhodnutia, že pracovný pomer ďalej trvá. O čom i Okresný súd v Žiari nad Hronom právoplatne rozhodol.

Porušovateľ v druhom rade pri zdôvodňovaní svojho rozhodnutia o potvrdení prvostupňového rozsudku, konštatoval, že zo žiadneho podania nevyplýva skutočnosť, že sa právny zástupca v spore 5 C - 131/03 - 76, od súdu domáhal i rozhodnutia, že pracovný pomer naďalej trvá, ktorý rozsudok potvrdil i odvolací súd v Banskej Bystrici.

Sťažovateľka tento záver považuje za klamstvo vynesené v talári v mene republiky.

Z rozsudku 5 C - 131/03 - 76 Okresného súdu v Žiari nad Hronom potvrdeného Krajským súdom v Banskej Bystrici, je preukázateľné, že sťažovateľka, ako navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a zároveň žiadala o určenie, že pracovný pomer naďalej trvá.

Táto skutočnosť usvedčuje právneho zástupcu v tom, že jeho konanie, či poučenie nesmerovalo k vyhláseniu, že ak nebude splnomocnený podať žalobu i voči výpovedi pracovný pomer jej zanikne, tak ako tvrdí porušovateľ na druhom mieste.

Na základe týchto skutočností žiadame Ústavný súd SR, aby nálezom o sťažnosti rozhodol nasledovne:

1.) Okresný súd vo Zvolene rozsudkom 12 C - 50/06 - 120 a Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. j. 17 Co/83/08 - 170 porušil základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa či. 46 ods. 1 Ústavy SR a spravodlivé súdne konanie podľa či. 6 ods 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

2.) Rozsudky Okresného súdu vo Zvolene a Krajského súdu v Banskej Bystrici sa rušia a vracajú sa na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú možno

považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 55/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05, IV. ÚS 288/05).

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. V súlade s princípom subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní, či je daná jeho právomoc, riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. Z obsahu časti sťažnosti a jej petitu vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ústavy ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okrem iného postupom a rozhodnutím okresného súdu (rozsudkom sp. zn. 12 C 50/06 zo 14. septembra 2007).

Proti tomuto rozsudku sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/83/08 rozsudkom zo 16. apríla 2008 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

V súlade s uvedeným princípom subsidiarity nie je v právomoci ústavného súdu preskúmanie postupu a rozhodnutia okresného súdu, pretože jeho preskúmanie na základe sťažovateľom podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. V súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu a rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co/83/08 zo 16. apríla 2008 v odvolacom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že predmetom posudzovaného súdneho konania bol sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej údajne nesprávnym postupom jej právneho zástupcu v spore o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, ktorý všeobecné súdy zamietli.

Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí sp. zn. 17 Co/83/08 zo 16. apríla 2008 v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi okresného súdu, okrem iného sa vysporiadal s podstatou sporu, keď uviedol, že *„predmetnom sporu je návrh na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni 173.419,- Sk spolu s 12 % úrokom z omeškania ročne od 11. 03. 2003 do zaplatenia titulom náhrady škody vzniknutej porušením povinností žalovaného pri právnom zastupovaní žalobkyne. Žalobca v žalobe právnu kvalifikáciu uvedeného nároku neuviedol. Okresný súd, v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na daný právny vzťah aplikoval ust. § 13 ods. 1, 2, a 3 zák. č. 132/1990 Zb., ďalej ust. § 18 ods. 1, 2 a 3 a § 26 ods. 1, 2, 3 a 4 uvedeného zákona a tiež ust. § 420 Občianskeho zákonníka, podľa ods. 1 ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. ...*

V danom prípade základom zistenia pre posúdenie nároku žalobkyne bolo to, aké úkony vykonal žalovaný v prospech žalobkyne, resp. aké poučenie žalovaný ako advokát žalobkyne vtedy keď prevzal jej zastúpenie, t. j. 30. 06. 2003 žalobkyni dal, čo jej na jej zámer podať žalobu povedal a či ju kvalifikovane poučil alebo nie. Pri uvedenom zistení vychádzal odvolací súd aj z dôkazov, ktoré sa nachádzajú v spise 5 C 131/2003 vedenom na Okresnom súde v Žiari nad Hronom ...

V tejto súvislosti okresný súd vyslovil názor, že žalobkyňa nepreukázala, že by splnomocnila advokáta aj na podanie žaloby o určenie neplatnosti výpovede, ktorá jej bola daná 11. 03. 2003; odvolací súd sa s týmto záverom prvostupňového súdu stotožňuje a v súvislosti s neudelením plnomocenstva aj na podanie žaloby o určenie neplatnosti výpovede zo dňa 11. 03. 2003 odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa je v dôkaznej núdzi aj vo vzťahu k svojmu tvrdeniu, že žalovaný ako jej advokát ju správne poučil, pretože na preukázanie tejto argumentácie neexistujú žiadne dôkazy, naopak, všetko nasvedčuje tomu, že JUDr. P. jej poskytol poučenie aj v tom smere, že je potrebné podať žalobu aj o určenie neplatnosti výpovede, inak jej pracovný pomer zanikne. Z obsahu pripojeného spisu č. k. 5 C 131/2003 ďalej vyplýva, že predmetom tohto konania bol návrh na určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru medzi spoločnosťou S., s.r.o., so sídlom v Š. a M. A. ... je neplatné. V žalobe je uvedené, že žalobkyni bola dňa 11. 03. 2003 daná žalovanou spoločnosťou výpoveď. Z petitu žaloby, ani z iného následného podania nevyplýva, že by sa žalobkyňa domáhala aj toho, že pracovný pomer naďalej trvá, preto nie je zrejmé na základe čoho dospel Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní 5 C 131/03 k rozhodnutiu, kde uviedol, že pracovný pomer žalobkyne v spoločnosti S., s. r. o., Š. trvá, pretože predmet konania vymedzený petitom žaloby jasne hovorí o tom, že v konaní 5 C 131/03 sa žalobkyňa domáhala len určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 17. 06. 2003.

Uvedená skutočnosť nevyplýva ani z toho, že dňa 30. 06. 2003 spísal JUDr. P. list v mene žalobkyne, adresovaný zamestnávateľovi žalobkyne, kde uviedol, že žalobkyňa nepovažuje okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 17. 06. 2003 za platné a žiada, aby ju zamestnávateľ ďalej zamestnával, preto nemožno akceptovať tvrdenie o tom, že týmto je preukázané, že by advokát žalobkyne JUDr. P. právny názor o tom, že neskorší právny úkon v pracovnom práve ruší právny úkon predchádzajúci.

Z postavenia advokáta daného Zákonom o advokácii vyplýva, že advokát sa musí riadiť pokynmi klienta. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ JUDr. P. tvrdí, že ho žalobkyňa splnomocnila len na podanie žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 17. 06. 2003, tak JUDr. P. musel konať len v rámci tohto splnomocnenia a nemohol proti vôli svojej klientky podať ďalšiu žalobu o určenie neplatnosti výpovede. Obrana žalovaného, že poskytol žalobkyni poučenie o tom, že by bolo vhodné podať

žalobu aj o určenie neplatnosti výpovede, nebola v konaní vyvrátená a rovnako tak nebolo v konaní preukázané, že žalobkyňa chcela viesť spor aj o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, pričom o tom, že sa toho môže domáhať vedela už aj z listu Inšpektorátu práce B. zo dňa 30. 05. 2003, ktorým inšpektorát práce reagoval na jej sťažnosť na spoločnosť S., s. r. o. ..., kde ju inšpektorát práce poučil o tom, že žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru si môže v zmysle § 77 Zákonníka práce uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Z uvedeného vyplýva, že v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalobkyne uvedené v žalobe, že by jej žalovaný, ako jej advokát spôsobil svojim nekvalifikovaným zastupovaním škodu tým, že nepostupoval v zmysle Zákona o advokácii, preto odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ ide o tú časť výroku rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom uvedenú v rozsudku 5 C 131/2003, ktorou ... určil, že pracovný pomer trvá, je na žalobkyni a jej zamestnávateľovi ako sa s týmto určujúcim výrokom súdu vysporiadajú. V tomto konaní odvolací súd riešil len otázku zodpovednosti advokáta za škodu a keďže nebolo preukázané protiprávne konanie žalovaného ako jedna zo štyroch podmienok zodpovednosti za škodu, nebolo potrebné ďalej skúmať, či naozaj škoda vznikla a v akej výške, pretože v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka stačí, že jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu nie je splnený a zodpovednosť za škodu, ako taká nevzniká. Z uvedených dôvodov tak, ako bolo vyššie konštatované, odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 219 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu uvádza, že krajský súd sa zrozumiteľne a jasne vysporiadal s námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým jej žalobu o zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom z titulu porušenia povinností advokáta pri jej zastupovaní (o náhradu škody) zamietol a jeho rozhodnutie nevykazuje ani znaky arbitrárnosti a svojvoľnosti. Nevyhovenie odvolacím dôvodom, neúspech v konaní a ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení jej práva na súdnu ochranu podľa označeného článku ústavy (m. m. IV. ÚS 189/07) i práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by závery krajského súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho záverov. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo nepriaznivým výsledkom pre ňu, čo však nemožno spájať s pojmom spravodlivý proces a porušovaním jeho princípov.

V prípade sťažovateľky nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie označených práv, ale o prípad, keď základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľky. Sťažovateľkina nespokojnosť s obsahom rozhodnutí všeobecných súdov nie je dôkazom ich neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie navrhnuté dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní

skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces (obdobne napr. IV. ÚS 176/05).

Vychádzajúc z týchto úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a tvrdným porušením označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol jej sťažnosť vo vzťahu ku krajskému súdu ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2008